

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 132. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649681584080/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

Nu kommer jeg høit – nu bliver jeg hængt  
Maaskee min Kjæreste seer herpaa,  
Hun er her med Manden og alle de Smaa.  
At see hvor Tyven kan dingle!

Den dunkle Nat bragte os da et Eventyr, eller rettere, en comisk Scene, kun Skade, at den var mere dramatisk end episk, og altsaa ikke saa godt lader sig fortælle, som udføre. Udenfor en af de smukke to Eragers Gjæstgivergaarde, med riflede Piller i Muren og smukke Façader, man finder paa Veien mellem *Berlin* og *Hamborg*, holdt vi stille for at skifte Heste. Vi steg alle, paa Gouvernanten og hendes Skjøddehund nær, ud af Vognen, for at vederqvæge os i den pyntelige Gjestestue. Den gamle Dame faldt imidlertid i Sovn, drømte maaskee om sin grønne Ungdom, da ogsaa hun var en Rose, thi enhver Hyben har jo været denne Blomst. Endelig vaagner hun, der ere ingen uden hun og Hunden i Vognen, hun stirrer ud, alt er mørkt og dødsstille, intet Lys skinner gennem Vinduene paa Gaarden. Hestene er spændt fra Vognen, ingen Mennesker ere herude, hun udstøder et Skrig, man er reist bort og har glemt hende, midt i det preussiske Sand, ene sidder hun her midt paa Landeveien, i den mørke Nat!

Vi vare alle inde i Gæsteværelset der vendte ud til den modsatte Side af Huset, der var ikke bleven spændt for endnu, eftersom vi skulde hvile her endnu nogle Minuter; vi hørte Skriget og før nu alle ud af Huset for at hjælpe, vi styrtede til Karreten, rev Døren op, men nu blev hendes Skræk større, thi hun troede at det var nogen, der vilde overfalde hende. Hun skreg, Hunden gjøede, og vi raabte hverandre i Munden, for at faae en Forklaring, som det da ikke blev saa meget let at erholde.

Snart rullede vi igjen afsted! – De preussiske Veie ere herlige, det er, som kjørte man paa et Stuegulv, men Egnen – – jeg tror man, i en geometrisk Proportion bedst, kan gjøre den tydelig.

De preussiske Veie forholde sig til Egnen her, som Egnen mellem *Hamborg* og *Lübeck*, til Veien der. Det er rigtignok haardt sagt, men det er ogsaa haardt at maatte see saa meget Sand, og ikke mindre, at kjøre mellem *Hamborg* og *Lübeck*.

Endelig kom vi da til *Mechlenburgs* Grændse! Landet her er en smilende Oase, midt i Ørkenen. Her saae vi atter ordentlige Træer, Ege

og Bøge; Kornet bølgede paa Marken; jeg drømte mig midt i Sjælland.

*Ludwigslust* med sit Slot, sin store Hauge og de brede Alleer laae for os. Et Vindue stod aabent i Gæstgivergaarden, hvor vi droge ind, en Spurv satte sig paa det, og qviddrede lysnigt – jeg veed ikke hvad, men baade Fuglen selv, og Organet jeg hørte, forekom mig bekjendt, det var bestemt den samme lille Person, der den sidste Morgen jeg var i *Dannemark* qviddrede udenfor mit Vindue, men som jeg den Gang heller ikke forstod; skulde det være en Recensent?

Gjerne vilde jeg nu male, baade i Vers og Prosa, hvorledes vi fra *Ludwigslust* foer igjennem den ene By efter den anden, hvor der i Grunden intet var at see, men det kunne vi da, i alle Tilfælde selv bøde paa; gjerne vilde jeg tegne den romantiske Egn ved *Lauenborg*, hvor der rigtignok, hverken vare Skove eller Floder, Bjerge med Viinranker og Ruiner, og dog var den romantisk. Det var uhyre Sandbanker, og atter Sandbanker! der saae ud, som Havet nyligt var skyllet bort og havde efterladt disse. Snart var Veien saa bred, at den ikke selv vidste hvor den egentlig endte, snart løb den ind mellem disse hvide Bjerge, hvor Vognen sank dybt i og kom næsten ikke af Stedet. Betænk desuden, at det var Maaneskin, og at vi ikke saae eller horte til et levende Væsen udenfor os. Som sagt, jeg vilde male dette, jeg vilde male *Hamborg* og *Libeck* paa Tilbagetouren, nu jeg er kommen i Ro, indenfor *Kjøbenhavns* Volde, men idet jeg griber Pennen, sidder igjen den lille Fugl udenfor Vinduet og qviddrer, ligesom før jeg reiste bort, og som den qviddrede i *Ludwigslust*. Jeg troer endogsaa den siger det selvsamme; det er nu tredje Gang. Det maa være en Recensent, for han sætter mig i slet Humeur! Der komme altsaa ingen Skyggebilleder flere, ikke engang af det herlige Hav, der heller ikke var i godt Humeur, da jeg tog hjem, men det klædte det godt, dette mørke Blik, den raske Kuling, der greb i Seilet, og hvirvlede den sorte Røgstøtte op i Luften; *Kjøbenhavns* Taarne hævede sig foran os, de saae mig saa spidse, saa satiriske ud, som vare de et Billede paa de Penne, der maaskee ville kradske paa mine Skyggebilleder.

Maleren gaar ud i Guds Natur, aftridser sig der, det enkelte Træ, det enkelte Blad, der ved sin Skjønhed eller særegne Characterer tiltrækker sig hans Opmærksomhed, samler sig saaledes en Mængde Studier, der siden anbringes i hans Compositioner. Digterens Skizze-